

Uit een werk van Laudilaus Boros *

De mens moet door de dood heen om God volledig nabij te komen.
Tijdens ons aardse leven
wandelen wij nog op een afstand van het 'eigenlijke'.
Als de mens de hemel wil binnengaan
moet hij de mogelijkheid hebben,
om eenmaal in volkomen onafhankelijkheid en vrijheid,
met zijn volmenselijke werkelijkheid,
-als het ware op het wezenlijke van zijn zijn teruggebracht-,
voor God te staan
en met heel zijn wezen voor Hem te kiezen.

Daarom moet hem echter alles worden afgenomen
waaraan hij met alle vezels van zijn werkelijkheid vastzit,
zijn bezit, zijn krachten,
ja zijn vrienden, de mensen die hij liefheeft,
zijn verwachtingen en zijn dromen,
alles
wat hij tijdens zijn leven heeft opgebouwd en verworven.

Alle maskers moeten voor één keer afvallen
en alle rollen
die de mens voor de wereld en zichzelf speelt,
moeten een einde nemen.
Door zo de dood te ervaren
zal de mens van alles bevrijd worden
wat hem kan hinderen
God in het aangezicht te schouwen.

De dood is zo
de bevrijding tot de eigenlijke vrijheid;
de mens wordt door de dood
totaal aan zijn God uitgeleverd.
Hij staat nu oog in oog met de verrezen Heer.

Christus zelf moest de doodsstrijd,
het sterven en de dood op zich nemen,
opdat ieder mens die de weg van de dood gaat,
Hem in heerlijkheid kan ontmoeten,
opdat ieder mens minstens bij zijn dood,
tegenover Hem een definitieve keuze kan maken.

* Laudilaus Boros, *De verlorene mens*. Bilthoven, Nelissen 1967, 97-106